

Elän nukkekodissa. Valo leikkaa pahviseinän pinnalla paljastaen nukkekodin keinotekoisien todellisuuden. Isäni on muovia; äitini silikonista, eivät kuule minun huolia, ajatuksia eikä sanoja. Olohuoneessa pyörii maapallo radallaan. Äiti tuijottaa silikonirintojaan peilistä kasvoillaan klovnimainen hymy. Haluaisin kirkua! mutta se olisi turhaa. Kukaan ei huomaa minua, vaan kaiken on pakko tapahtua nukkekodin ehdoilla. Istun yksin huoneessani. Pahviseinät heiluvat liitoksissaan. Ulkoa, seinien väleistä tulee valoa, joka paljastaa nukkekodin muovisen silikonitodellisuuden. Keinotekoinen todellisuus ei kestä viattomuuttani, vaan se puolustautuu ja haluaa pysyä entisellään: keinotekoisena. Silmäni ovat kuin kaksi syvää kaivoa, joissa on raikasta vettä. Isäni katsoo minusta läpi, eikä hän näe silmissäni elämää. – Taitaa tulla talvi, sanoo isä ja katsoo lattiaan. Uomani on kapea, varteni norsunluuta, nenäni posliinia. Sydämeni keinuttaa tuhatta kehtoa, mutta kukaan ei huomaa. Hiljaisuus rikkoutuu kahvinkeitin korahdukseen ja äidin korkokenkien kopinaan. -- Otatko piparkakun? kysyy isä. Isäni on muovia, äitini silikonista. Totuus on seinien toisella puolella.